

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Na tussenarrest van 01/04/05

Nr. 95.293

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

~~door~~

dd. - 7 NOV. 2006

bevoegd dd. 03.04.04

2006

van het Openbaar Ministerie:

Inzake notitienummer 64.46.100485/96 tegen:

1.Nr. , garagehouder, geboren
en voorheen wonende te , thans
te

2.Nr. " waarvan de
maatschappelijke zetel gevestigd is te ;

Beklaagd van : te tussen 6 mei 1994 en 28 maart 1996 :

De eerste :

Bij inbreuk op de artikelen 2, 14 en 56, 1. van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd bij Decreet van 20 april 1994 en de artikelen 2, 3, 4, 39, § 1, 1°, § 2 en 3 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning zonder vergunning een inrichting waarin afvalstoffen worden verwijderd te hebben ingericht, opgericht, uitgebreid, in werking gehad, verplaatst, gewijzigd of verbouwd, hetzij in zulke inrichting gebruikte werkwijze te hebben veranderd.

De tweede :

Gedagvaard om zich burgerlijk verantwoordelijk te horen verklaren tot de geldboeten en de gerechtskosten, hoofdens de tenlastelegging ingevolge artikel 40 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Inzake notitienummer 64.97.1771/97 tegen:

1. Nr. - thans niet inzake voor het Hof -

2.Nr. , garagehouder, geboren
en voorheen wonende , thans
te

3. Nr. " waarvan de maatschappelijke zetel
gevestigd is te ;

Beklaagd van : te :

De eerste en de tweede :

A.op 24 oktober 1997 :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, 29, 30, 39§1-1°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zonder vergunning een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd of veranderd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 5,6, 58,62, 63,64,65,67,73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Executieve houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning van 6 februari 1991, zoals gewijzigd bij de artikelen 2, 3, 17, 20, 21 en 22 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 28 oktober 1992 spijs het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, terzake een garagewerkplaats die overeenkomstig de indelingslijst, namelijk de aan het voormeld Besluit van 28 oktober 1992 toegevoegde alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig de bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder het nr. 15.3 behoort tot de klasse 1/2 van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen.

B. op 24 oktober 1997 :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2 en 39§ 1 ,3° van het Decreet van 28 juni 1985, het bij op krachtens het Decreet geregeld toezicht op de inrichtingen te hebben verhinderd.

C.op 21 februari 1998 :

Bij inbreuk op artikel 39§ 1 .4° van het Decreet van 28 juni 1985, de stopzetting niet te hebben gerespecteerd.

De derde :

Gedaagd om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de eerste en de tweede verdachte tot de geldboeten en de gerechtskosten en gerechtskosten hoofdens de tenlasteleggingen ingevolge artikel 40 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Inzake notitienummer 66.97.1850/97 tegen:

1. Nr. , garagehouder, geboren
en voorheen wonende te , thans
te

2.Nr. - thans niet inzake voor het Hof -

Beklaagd van : te op niet nader te bepalen datum in de loop van
1996 :

De eerste en de tweede :

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, zoals thans geformuleerd in de artikelen 42, 66 en 68 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond te hebben gebruikt voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd - instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd - in casu :

- het oprichten van een loods-werkplaats aan een vergunde boogloods op lot van de verkaveling met afmeting 10 m op 11 m ;
- het verharden met asfalt van het gedeelte van lot gelegen tussen loods en de voorliggende weg;
- het verharden met steenslag van het gedeelte van lot gelegen links van de loods en het plaatsen van een tiental autowrakken ;
- het verharden met steenslag van een gedeelte van lot gelegen achter de vergunde boogloods ;

op het terrein gelegen te ten kadaster
gekend onder , in eigendom toebehorende aan de
, waarvan de eerste en de tweede gedaagden beheerders
zijn en de sub I hierboven omschreven toestand in stand te hebben
gehouden te vanaf een niet nader te bepalen datum in 1996 tot
21 september 1998.

Inzake notitienummer 20.20.1723/98 tegen:

1.Nr. - thans niet inzake voor het Hof -

2.Nr. , garagehouder, geboren
en voorheen wonende te , thans
te ;

Beklaagd van : te _____ op niet nader te bepalen data in de loop van de maanden augustus en september 1998 :

De eerste en de tweede :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek :

Op bevel van het openbaar gezag gelegde zegels opzettelijk verbroken te hebben met de omstandigheid dat hij zelf er de bewaarder van was.

Inzake notitienummer 66.99.49/01 met:

1. _____ geboren _____
_____, bediende, wonende te _____ ;
2. _____ geboren _____
_____, bediende, wonende te _____ ;
3. _____ geboren _____
_____, bankbediende, wonende te _____ ;
4. _____ geboren _____
zelfstandige, wonende te _____ ;

- als verzoekers op rechtstreekse dagvaarding -

tegen :

1.Nr. _____, met maatschappelijke zetel te _____
_____, ingeschreven in het HR te _____ onder
nr. _____ ;

2.Nr. _____, garagehouder, geboren _____
_____ en voorheen wonende _____ thans
te _____

- gedaagden -

Gedagvaard ten einde:

Verzoekers hun middelen van verdediging te doen gelden op vordering van het Openbaar Ministerie en tegen de besluiten van verzoekers die verklaren zich aan te stellen als burgerlijke partij tegen gedaagden voornoemd en - indien nodig - bereid zijn het bedrag te storten dat de rechtbank als borg voor de kosten zal bepalen.

Verzoekers zich te horen veroordelen, op vordering van het Openbaar Ministerie, tot de straffen door de wet en de voornoemde Decreten voorzien.

Verzoekers het bevel te geven, de ene bij gebreke aan de andere, - binnen de maand na de betekening van het tussen te komen vonnis onder verbeurte van een dwangsom ad 100.000,- frank per dag vertraging - over te gaan tot de verwijdering van enerzijds de Remy-loods en de prefab-garage op voornoemd lot en anderzijds van de verhardingen aangebracht op de voormelde loten en

Verzoekers te horen machtigen om tot de verwijdering van enerzijds de Remy-loods en de prefab-garage op voornoemd lot en anderzijds van de verhardingen aangebracht op de voormelde loten en , te doen overgaan op kosten van verzoekers zo voornoemden, na verloop van de in het vonnis gestelde termijn, desbetreffend in gebreke zouden blijven.

Dientengevolge te horen zeggen voor recht dat verzoekers gerechtigd zijn de van de herstelling afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats ; verzoekers zich te horen veroordelen tot alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter.

Verzoekers hoofdelijk te veroordelen tot de betaling aan elk der verzoekers van een onbenoemde provisie ad 150.000,- frank - bedrag in de loop van het geding zonodig te vermeerderen - meer de vergoedende intresten te rekenen van 1.5.2000 en de gerechtelijke intresten vanaf heden.

Verzoekers tevens te veroordelen tot de kosten, deze van de rechtstreekse dagvaarding en aanzegging inbegrepen.

Het vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad en niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder zekerheidsstelling, althans, wat de schadevergoeding betreft, tot een provisioneel bedrag van in totaal 600.000,- frank.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 6 mei 2002, rechtdoende op tegenspraak t.a.v. de thans nog inzake zijnde partijen, werd als volgt beslist:

Voegt de zaken gekend onder notitienummers 64.46.100485/96, 64.97.1771/97, 66.97.1850/97, 20.20.1723/98 en 66.99.49/01 samen.

Zegt voor recht dat de tenlasteleggingen terzake notitienummers 64.46.100485/96, 66.97.1850/97 en 64.97.1771/97 heromschreven worden als op zelfde plaats en datum inbreuk te hebben gepleegd op de artikelen 1, 2, 99§1, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999, vaststellend dat het in aanmerking genomen feit hetzelfde is als dat waarop de vervolging was gegrond of daarin begrepen was.

Op strafrechtelijk gebied :

Veroordeelt uit hoofde van de hem ten laste gelegde feiten terzake notitienummers 20.20.1723/98 en 66.99.49/01, de heromschreven feiten terzake notitienummers 64.46.100485/96, 66.97.1850/97 en de

heromschreven feiten A, B en C terzake notitienummer 64.97.1771/97 samen tot een geldboete van € (500/40,3399 EUR te vermeerderen met 1.990 opdecimen en alzo gebracht op) 2.478,94.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, deze uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Zegt dat de uitvoering van dit vonnis, wat _____ betreft, gedurende een termijn van driejaar te beginnen van heden, zal uitgesteld worden, gezien dat men mag hopen dat hij zich aan dergelijke feiten niet meer zal schuldig maken, doch enkel voor wat betreft € (300/40,3399 EUR te vermeerderen met 1.990 opdecimen en alzo gebracht op) 1.487,36, die zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 2 maanden, van de uitgesproken geldboete van € 2.478,94.

Spreekt tegen de verplichting uit een bijdrage te betalen van € 10 verhoogd met 40 opdecimen en aldus gebracht op € 50 tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt bovendien aan de veroordeelde een vergoeding op van € 25 ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel I K.B. 11.12.2001.

Veroordeelt tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op € 326,54, hierin begrepen de kosten van de rechtstreekse dagvaarding.

Laat de kosten van de getekende afschriften van de vonnissen in het dossier gevoegd, begroot op € 13,14, ten laste van de Belgische Staat.

Verklaart burgerrechtelijk aansprakelijk voor de
geldboete en de proceskosten ten laste van gelegd.

Beveelt het herstel in de vorige staat binnen een jaar nadat het vonnis kracht van gewijsde zal hebben, en veroordeelt .
in solidum tot een dwangsom van € 75 per dag vertraging.

Zegt voor recht dat de gemachtigde ambtenaar van ambtswege in de uitvoering van de werken kan voorzien, indien de plaats niet in de vorige staat hersteld wordt binnen de hoger bepaalde termijn en dit conform de bepaling van artikel 153 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18.5.1999.

Op burgerlijk gebied :

Verklaart de vorderingen van eisers op rechtstreekse dagvaarding
ontvankelijk en erop rechtdoende :

Veroordeelt en in solidum om te betalen ten titel van schadevergoeding aan :

- de som van € 500 provisioneel;
- de som van € 500 provisioneel;

- de som van € 500 provisioneel;
 - de som van € 500 provisioneel,
- alle bedragen te vermeerderen met de vergoedende intresten sedert 1 mei 2000, de gerechtelijke intresten vanaf 12 januari 2001 en de kosten.

Wijst het meer gevorderde af als niet bewezen.

Stelt de zaak verder onbepaald uit.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 16 mei 2002 door de beklaagde en de gedaagde
- 21 mei 2002 door het Openbaar Ministerie tegen en de

*

*

*

Bij (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 1 april 2005, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk.

Doet het vonnis in de mate dat het bestreden is te niet en alvorens verder ten gronde te beslissen, zowel op strafrechtelijk als op burgerrechtelijk gebied:

Beveelt de heropening van de debatten teneinde de partijen toe te laten desgewenst hun verdediging voor te dragen met betrekking tot de eventuele verbeteringen en nadere omschrijvingen van de telastleggingen zoals onder 6 vermeld.

"6. Binnen de grenzen van de feitelijke gedragingen erdoor in de onderscheiden akten van aanhangigmaking bedoeld, overweegt het Hof een verbetering van de telastleggingen A, B, C, D, E.1 en E.2, zoals hierna nader bepaald.

Ook overweegt het Hof de feitelijke gedragingen bedoeld in de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen nader te omschrijven zoals hierna onder de telastleggingen G, H, I, J, K, L en M.

A. de eerste

te in de periode van 6 mei 1994 tot 28 maart 1996:

Bij inbreuk op artikel 4 § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaam I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.1° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de daartoe bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,

ter zake een inrichting die, overeenkomstig de in uitvoering¹ van artikel 3 van het Milieuvergunningsdecreet aan Vlare^m I als bijlage 1 toegevoegde lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen, is ingedeeld in de tweede klasse te hebben geëxploiteerd,

meer bepaald een opslag van voertuigwrakken

- tot 1 augustus 1995 voorzien onder de rubriek 2.3.b: "opslag en verwerking van voertuigwrakken, met een opslagcapaciteit van meer dan 10 tot en met 1000 wrakken"

- vanaf 1 augustus 1995 voorzien onder de rubriek 2.2.2.d.2°: "opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken, met een opslagcapaciteit van meer dan 10 wrakken of 10 ton tot en met 100 wrakken of 100 ton".

B. de eerste

te op 24 oktober 1997:

Bij inbreuk op artikel 4 § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaem I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.1° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de daartoe bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd.

ter zake een inrichting die, overeenkomstig de in uitvoering van artikel 3 van het Milieuvergunningsdecreet aan Vlare I als bijlage 1 toegevoegde lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen, is ingedeeld in de tweede klasse te hebben geëxploiteerd,

meer bepaald een werkplaats voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carosseriewerkzaamheden) (rubriek 15.3).

C. de eerste):

te op 24 oktober 1997:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 29 en 30 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 58 en 63 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaem I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.3° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, het bij of krachtens dit Decreet geregeld toezicht op de inrichtingen te hebben verhindert.

D. de eerste

te op 02 februari 1998:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 31, 33 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 65 en 67 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaam I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.4° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, geen gevolg te hebben gegeven aan de opgelegde dwangmaatregelen, in casu aan het door de burgemeester van [] op 14 januari 1998 mondeling gegeven bevel tot stopzetting van de activiteiten van [] met ingang van 1 februari 1998.

E.1. de eerste

te

Bij inbreuk op artikel 44 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962) tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), ter zake,

op het onroerend goed gelegen te [], ten kadaster gekend onder [], in eigendom toebehorende aan [],

I. op niet nader te bepalen datum in de loop van 1996:

- a. een loods-werkplaats met een oppervlakte van 10 meter op 11 meter te hebben opgericht aan een vergunde boogloods op lot [],
- b. het gedeelte van lot [] gelegen tussen loods en voorliggende weg te hebben verhard met asfalt,
- c. het gedeelte van lot [] gelegen links van de loods te hebben verhard met steenslag,
- d. een gedeelte van lot [] en [] gelegen achter de vergunde boogloods te hebben verhard met steenslag,

II. vanaf een niet nader te bepalen datum in 1996 tot 21 september 1998: de onder I.a tot en met I.d vermelde toestand te hebben in stand gehouden.

E.2. de eerste):

te :

Bij inbreuk op artikel 44 § 1-5°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962) tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1-5°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een opslagruimte voor gebruikte voertuigen te hebben aangelegd, ter zake,

op het onroerend goed gelegen te , ten
kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan

I. op niet nader te bepalen datum in de loop van 1996:
een tiental autowrakken te hebben geplaatst op het met steenslag verharde gedeelte van lot gelegen links van de loods,

II. vanaf een niet nader te bepalen datum in 1996 tot 21 september 1998:
de onder I vermelde toestand te hebben in stand gehouden.

(F. ongewijzigd)

G. de eerste) en de tweede):

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1.1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu op het onroerend goed gelegen te , ten
kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan

een Romy-loods die op lot in strijd met de bouwvergunning van 20 juli 1987, dit is zonder vergunning, werd opgericht, te hebben in stand gehouden.

H. de eerste) en de tweede

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op de artikelen 146, eerste lid, 7°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, in casu door op het onroerend goed gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan de , in strijd met de verkavelingsvergunningen van 17 september 1964 en 8 oktober 1985 een Romy-loods die op lot werd opgericht en waaraan een bestemming werd gegeven die niet te verenigen valt met de functies voorzien in de genoemde verkavelingsvergunningen, te hebben in stand gehouden.

I. de eerste) en de tweede

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1.1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu op het onroerend goed gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan

een prefab-garage die op lot in strijd met de bouwvergunning van 23 april 1991, dit is zonder vergunning, werd opgericht, te hebben in stand gehouden.

J. de eerste) en de tweede ():

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op de artikelen 146, eerste lid, 7°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, in casu door op het onroerend goed gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan de

; in strijd met de verkavelingsvergunningen van 17 september 1964 en 8 oktober 1985 een prefab-garage die op lot werd opgericht en waaraan een bestemming werd gegeven die niet te verenigen valt met de functies voorzien in de genoemde verkavelingsvergunningen, te hebben in stand gehouden.

K. de eerste () en de tweede (

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1.5°.a en b, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1.5°.a en b bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond, gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan de , gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval en voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

L. de eerste () en de tweede

);

te in de periode van 2 juli 1999 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56.1° lid, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet dd. 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), spijs het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, in casu gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval te hebben achtergelaten.

M. de eerste) en de tweede (

);

te in de periode van 2 juli 1999 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op artikel 4 § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaem I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.1° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de daartoe bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,

ter zake een inrichting die, overeenkomstig de in uitvoering van artikel 3 van het Milieuvergunningsdecreet aan Vlarem I als bijlage 1 toegevoegde lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen, is ingedeeld in de tweede klasse te hebben geëxploiteerd, meer bepaald een werkplaats voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carosseriewerkzaamheden) (rubriek 15.3).

de tweede

Gedaagd om zich overeenkomstig artikel 40 van het Milieuvergunningsdecreet voor wat betreft de telastleggingen A, B, C en D burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten waartoe de eerste beklaagde, haar aangestelde of lasthebber, wordt veroordeeld.

De onder de telastleggingen E.1 en E.2 te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op respectievelijk artikel 99 § 1.1° en 99 § 1.5°.a, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004)."

Zendt de zaak hiertoe naar de terechtzitting van **13 oktober 2005 om 14.00 uur**.

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde en gedaagde in hun middelen van verdediging, bijgestaan
door meester en meester loco meester
en meester loco meester
allen advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal,

de burgerlijke partijen op rechtstreekse dagvaarding in hun eisen bij monde
van meester, advocaat aan de balie te

* * *

1. De zaak werd op de terechtzitting van het Hof van 27 april 2006 in haar geheel hernomen voor de gewijzigde samenstelling van de zetel.

2.1 Het Hof dient nog ten gronde te beslissen over de hogere beroepen van tegen de beslissingen van de eerste rechter over de strafvordering en de burgerlijke vorderingen tegen hen en over het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen de beslissingen van de eerste rechter over de strafvordering tegen . Deze werden reeds eerder bij tussenarrest van 1 april 2005 ontvankelijk verklaard.

2.2. Door de burgerlijke partijen en werd op de terechtzitting van het Hof van 27 april 2006 impliciet incidenteel beroep ingesteld gezien in hun voor het Hof neergelegde conclusie meer gevorderd wordt dan toegekend door de eerste rechter. Ook deze incidentele beroepen zijn tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en ze zijn ontvankelijk.

3. Bij het tussenarrest van 1 april 2005 werd het vonnis van de eerste rechter in de mate dat het bestreden is te niet gedaan omdat de eerste rechter ook burgerrechtelijk aansprakelijk had gesteld voor de geldboete ten laste gelegd van de beklaagde en omdat de eerste rechter over de, door de van de burgerlijke partijen uitgaande rechtstreekse dagvaarding, aanhangig gemaakte strafvordering tegen geen uitspraak had gedaan maar wel had beslist, zonder schuldig te verklaren aan de haar te last gelegde misdrijven, over de burgerlijke vordering van de burgerlijke partijen tegen

4.1. In het tussenarrest van 1 april 2005 werd verder vastgesteld dat:

- de beklaagde oorspronkelijk bij afzonderlijke dagvaardingen door het openbaar ministerie werd gedaagd in vier zaken, gekend bij het parket van de procureur des Konings te Oudenaarde, respectievelijk onder notitienummer 64.46.100485/96 (bevel tot dagvaarding van 21 juni 1999), notitienummer 64.97.1771/97 (bevel tot dagvaarding van 21 september 1998), notitienummer 66.97.1850/97 (bevel tot dagvaarding van 21 september 1998) en notitienummer 20.20.1723/98 (bevel tot dagvaarding van 24 februari 1999),
- in de eerste twee zaken werd gedagvaard als burgerrechtelijk aansprakelijke, respectievelijk onder de benaming ,
- op verzoek van de burgerlijke partijen en op 12 januari 2001 rechtstreeks werden gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank te Oudenaarde (notitienummer 66.99.49/2001),

- de vijf zaken door de eerste rechter in een niet bestreden beslissing van 8 oktober 2001 (zie zittingsblad) werden samengevoegd,

en werd gesteld dat voor de duidelijkheid aan de diverse telastleggingen volgende letter- en cijferindicatie wordt gegeven:

- de telastlegging in de zaak met notitienummer 64.46.100485/96 wordt verder de telastlegging A genoemd,
- de telastleggingen A, B en C in de zaak met notitienummer 64.97.1771/97 worden verder de telastleggingen B, C en D genoemd,
- de telastleggingen in de zaak met notitienummer 66.97.1850/97 worden verder de telastleggingen E.1 en E.2 genoemd,
- de telastlegging in de zaak met notitienummer 20.20.1723/98 wordt verder de telastlegging F genoemd,
- de telastleggingen in de zaak met notitienummer 66.99.49/01 worden verder de telastleggingen G, H, I, J, K, L en M genoemd.

Tevens werd overwogen om binnen de grenzen van de feitelijke gedragingen erdoor in de onderscheiden akten van aanhangigmaking bedoeld, de telastleggingen A, B, C, D, E.1 en E.2 te verbeteren, zoals nader bepaald in het tussenarrest, en de feitelijke gedragingen bedoeld in de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen te omschrijven, zoals nader bepaald in het tussenarrest onder de telastleggingen G, H, I, J, K, L en M.

4.2. Op de terechtzitting van het Hof van 27 april 2006 hebben partijen daarover tegenspraak kunnen voeren. Over de voorgestelde verbeteringen en nadere omschrijvingen van de onderscheiden telastleggingen op zich hebben partijen geen aan- of opmerkingen laten kennen.

4.3. De telastleggingen, zoals omschreven in de onderscheiden dagvaardingen uitgaande van het openbaar ministerie, en de feitelijke gedragingen bedoeld in de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen, dienen dan ook te worden verbeterd en te worden omschreven als volgt:

"A. de eerste (

te in de periode van 6 mei 1994 tot 28 maart 1996:

Bij inbreuk op artikel 4 § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaam I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.1° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning

van de daartoe bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,

ter zake een inrichting die, overeenkomstig de in uitvoering van artikel 3 van het Milieuvergunningsdecreet aan Vlarem I als bijlage 1 toegevoegde lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen, is ingedeeld in de tweede klasse te hebben geëxploiteerd,

meer bepaald een opslag van voertuigwrakken

- tot 1 augustus 1995 voorzien onder de rubriek 2.3.b: "opslag en verwerking van voertuigwrakken, met een opslagcapaciteit van meer dan 10 tot en met 1000 wrakken"

- vanaf 1 augustus 1995 voorzien onder de rubriek 2.2.2.d.2°: "opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken, met een opslagcapaciteit van meer dan 10 wrakken of 10 ton tot en met 100 wrakken of 100 ton".

B. de eerste (

te op 24 oktober 1997:

Bij inbreuk op artikel 4 § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.1° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de daartoe bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,

ter zake een inrichting die, overeenkomstig de in uitvoering van artikel 3 van het Milieuvergunningsdecreet aan Vlarem I als bijlage 1 toegevoegde lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen, is ingedeeld in de tweede klasse te hebben geëxploiteerd,

meer bepaald een werkplaats voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) (rubriek 15.3).

C. de eerste (

te op 24 oktober 1997:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 29 en 30 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 58 en 63 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.3° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, het bij of krachtens dit Decreet geregeld toezicht op de inrichtingen te hebben verhinderd.

D. de eerste ():

te op 02 februari 1998:

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 31, 33 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 65 en 67 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaam I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.4° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, geen gevolg te hebben gegeven aan de opgelegde dwangmaatregelen, in casu aan het door de burgemeester van op 14 januari 1998 mondeling gegeven bevel tot stopzetting van de activiteiten van met ingang van 1 februari 1998.

E.1. de eerste):

te :

Bij inbreuk op artikel 44 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962) tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), ter zake,

op het onroerend goed gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan ,

I. op niet nader te bepalen datum in de loop van 1996:

- a. een loods-werkplaats met een oppervlakte van 10 meter op 11 meter te hebben opgericht aan een vergunde boogloods op lot
- b. het gedeelte van lot gelegen tussen loods en voorliggende weg te hebben verhard met asfalt,
- c. het gedeelte van lot gelegen links van de loods te hebben verhard met steenslag,
- d. een gedeelte van lot en gelegen achter de vergunde boogloods te hebben verhard met steenslag,

II. vanaf een niet nader te bepalen datum in 1996 tot 21 september 1998:
de onder I.a tot en met I.d vermelde toestand te hebben in stand gehouden.

E.2. de eerste (

te

Bij inbreuk op artikel 44 § 1-5°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962) tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1-5°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een opslagruimte voor gebruikte voertuigen te hebben aangelegd, ter zake,

op het onroerend goed gelegen te _____, ten
kadaster gekend onder _____, in eigendom toebehorende aan _____,

I. op niet nader te bepalen datum in de loop van 1996:
een tiental autowrakken te hebben geplaatst op het met steenslag verharde gedeelte van lot _____ gelegen links van de loods,

II. vanaf een niet nader te bepalen datum in 1996 tot 21 september 1998:
de onder I vermelde toestand te hebben in stand gehouden.

F. de eerste _____):

Te _____ op niet nader te bepalen data in de loop van de maanden augustus en september 1996:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek:

Op bevel van het openbaar gezag gelegde zegels opzettelijk verbroken te hebben met de omstandigheid dat hij zelf er de bewaarder van was.

G. de eerste) en de tweede):

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1.1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu op het onroerend goed gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan

een Romy-loods (hierna in het arrest verder Romneyloods genoemd) die op lot in strijd met de bouwvergunning van 20 juli 1987, dit is zonder vergunning, werd opgericht, te hebben in stand gehouden.

H. de eerste) en de tweede):

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op de artikelen 146, eerste lid, 7°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, in casu door op het onroerend goed gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan de , in strijd met de verkavelingsvergunningen van 17 september 1964 en 8 oktober 1985 een Romy-loods (hierna in het arrest verder Romneyloods genoemd) die op lot werd opgericht en waaraan een bestemming werd gegeven die niet te verenigen valt met de functies voorzien in de genoemde verkavelingsvergunningen, te hebben in stand gehouden.

I. de eerste) en de tweede):

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1.1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een

grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu op het onroerend goed gelegen te , ter kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan

een prefab-garage die op lot in strijd met de bouwvergunning van 23 april 1991, dit is zonder vergunning, werd opgericht, te hebben in stand gehouden.

J. de) en de tweede

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op de artikelen 146, eerste lid, 7°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), werken, handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, in casu door op het onroerend goed gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan de , in strijd met de verkavelingsvergunningen van 17 september 1964 en 8 oktober 1985 een prefab-garage die op lot werd opgericht en waaraan een bestemming werd gegeven die niet te verenigen valt met de functies voorzien in de genoemde verkavelingsvergunningen, te hebben in stand gehouden.

K. de eerste) en de tweede

te in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1.5°.a en b, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1.5°.a en b bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond, gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan de , gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval en voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

L. de eerste) en de tweede (

te in de periode van 2 juli 1999 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56.1e lid, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet dd. 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), spijs het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, in casu gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval te hebben achtergelaten.

M. de eerste) en de tweede):

te Zottegem in de periode van 2 juli 1999 tot 12 januari 2001:

Bij inbreuk op artikel 4 § 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) en artikel 5 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlaem I), strafbaar gesteld door artikel 39 § 1.1° en § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de daartoe bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd.

ter zake een inrichting die, overeenkomstig de in uitvoering van artikel 3 van het Milieuvergunningsdecreet aan Vlare I als bijlage 1 toegevoegde lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen, is ingedeeld in de tweede klasse te hebben geëxploiteerd.

meer bepaald een werkplaats voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) (rubriek 15.3).

de tweede :).

Gedaagd om zich overeenkomstig artikel 40 van het Milieuvergunningsdecreet voor wat betreft de telastleggingen A, B, C en D burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten waartoe de eerste beklaagde ; haar aangestelde of lasthebber, wordt veroordeeld."

Zoals in het tussenarrest gesteld maken de onder de telastleggingen E.1 en E.2 te last gelegde feiten thans een inbreuk uit op respectievelijk artikel 99 § 1.1° en 99 § 1.5°.a, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

Voor elk van de telastleggingen geldt dat zij betrekking heeft op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt of op de feitelijke gedragingen bedoeld in de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen.

5. Anders dan de beklaagden en in hun voor het Hof neergelegde conclusie stellen, staat er niets aan in de weg om ten gronde te oordelen. De zaak uitstellen in afwachting van een eventuele wijziging van de decretale regelgeving inzake stedenbouw, waarvoor geen aanwijzingen zijn dat die zeer nakend zou zijn of dat de decreetgever met de besprekingen ervan in een eindfase is beland, zou er op neerkomen dat het Hof zou weigeren de huidige regelgeving toe te passen. Van beweerde onduidelijkheden waarover de beklaagden het hebben is geen sprake.

Verder uitstel van de beslissing over de strafvordering en over de herstellvordering, die behoort tot de strafvordering, zou een behandeling van deze vorderingen binnen een redelijke termijn, ook vereist in het algemeen belang en in het kader van een goede rechtsbedeling, in het gedrang brengen.

6. De vervolgingen ingesteld tegen de beklaagden houden verband met de bouw en de uitbating van een garage-werkplaats in het kader van dewelke er inbreuken zouden gepleegd zijn op het Milieuvergunningsdecreet, op de Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, op het Afvalstoffendecreet en op artikel 284, lid 1 van het Strafwetboek.

Van belang voor de beoordeling van de zaak zijn de volgende gegevens:

- Op 17 september 1964 verleent het college van burgemeester en schepenen van (thans deel uitmakende van de fusie een verkavelingsvergunning waarbij de loten bestemd worden voor de bouw van woningen. De percelen van , waarop de werkplaats-garage wordt geëxploiteerd, vormen in die verkaveling de loten , die volgens de verkavelingsvergunning bestemd zijn voor het bouwen van rijwoningen.

- Op 15 juli 1985 verleent het college van burgemeester en schepenen van aan (oorspronkelijke medebeklaagde, overleden op) een bouwvergunning voor 'het bouwen van een garage'.

- Op 8 oktober 1985 wordt de verkavelingsvergunning van 17 september 1964 door het college van burgemeester en schepenen van als volgt gewijzigd:

"Op lot mag er een bergplaats-garage opgericht worden achter de voorziene woning op 30 meter van de voorbouwlijn, op maximum 2/3 van de perceelsbreedte, met een maximum oppervlakte van 200 m² en een maximum kroonlijsthoogte van 3 meter en nokhoogte van 4,5 meter".

- Op 8 oktober 1985 wordt door het college van burgemeester en schepenen van nogmaals een bouwvergunning verleend voor 'het bouwen van een garage'.
- In plaats van een garage in metselwerk wordt echter een metalen boogloods, een zogenaamde Romneyloods, opgericht met een oppervlakte van (19,80 meter diep x 11 meter breed) 217,80 m² en een nokhoogte van 5,50 meter. Gelet op de inplanting op het perceel, zoals deze blijkt uit bij het dossier gevoegde plannen, bevindt deze metalen loods zich, anders dan de beklaagden ten onrechte voorhouden in hun conclusies, voor ongeveer de ene helft in een vanaf de rooilijn gemeten 50 meter woongebied met landelijk karakter, voor ongeveer de andere helft in een daarachter aansluitend landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit volgens het gewestplan vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 30 mei 1978. In de van aan de straatzijde gezien achterste helft van de loods werd een smeerpuit gemaakt die zich bevindt in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Ook een later geplaatste spuitcabine werd achteraan de loods ingericht en bevindt zich in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.
- Op 20 juli 1987 verleent het college van burgemeester en schepenen van een vergunning voor de regularisatie van de metalen loods. In deze regularisatievergunning wordt in artikel 1 bepaald:
*"De vergunning wordt afgegeven aan
; die ertoe gehouden is:*
 - *de voorwaarden en bepalingen van de goedgekeurde verkaveling stipt in acht te nemen. Afwijking wordt toegestaan bij toepassing van art. 51 van de wet op de Stedenbouw wat betreft: "Plaatsen van een metalen loods in plaats van een garage-werkplaats in beton prefab elementen".*
 - *rond de loods dient gedurende het eerstvolgend plantseizoen een beplanting aangebracht te worden in streekeigen groen. De beplanting moet in stand gehouden worden.*
 - *het formulier van de statistiek in te vullen en ten gepaste tijde terug te bezorgen."*
- Op 29 april 1991 verleent het college van burgemeester en schepenen van aan een vergunning voor het bouwen van een prefab-garage ter gedeeltelijke vervanging (10 meter) van de metalen loods, met behoud van de bouwlijn op 30 meter van de voorbouwlijn van de voorziene woning op lot
- De metalen loods wordt echter niet gedeeltelijk afgebroken maar blijft in zijn geheel staan en de prefab-loods (10 meter diep op 11 meter breed) wordt ervoor gebouwd zodat prefab-loods en metalen loods samen een geheel uitmaken van 29,80 meter diep op 11 meter breed.
- Op 25 mei 1992 verleent het college van burgemeester en schepenen van aan een milieuvergunning voor 10 jaar voor een benzinestation en een milieuvergunning op proef voor 6 maanden voor een garagewerkplaats, maar op 15 oktober 1992 wordt in beroep de vergunning geweigerd door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van . Het benzinestation werd later op 6 september 1993 vergund tot 6 september 2013, maar is hier verder niet ter zake.

- Op 29 december 1993 wordt opgericht. De vennootschap heeft o.m. als doel het uitbaten van een garagewerkplaats en alle aanverwante activiteiten, waaronder het exploiteren van een benzinestation, de aan- en verkoop van voertuigen, uitvoeren van carrosseriewerken, depannages, takeldienst en dergelijke, zonder dat deze opsomming enige beperking inhoudt.
- Door wordt opnieuw een wijziging van de verkavelingsvergunning gevraagd, met name het samenvoegen van de loten met het oog op de bouw van een kopwoning op lot en een garagewerkplaats op lot. Op 19 augustus 1996 wordt de vergunning in beroep geweigerd door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening. De minister overweegt o.m. het volgende: *"Overwegende dat huidige aanvraag voor een belangrijk deel de regularisatie van een niet overeenkomstig eerdere vergunningen gerealiseerde toestand beoogt; dat het vestigen van dergelijke garagebedrijvigheid een wezenlijke wijziging van het oorspronkelijk zuiver residentieel opzet van de verkaveling inhoudt en een bezwarender ruimtelijke weerslag op de omgeving legt; dat de uitgevoerde toestand geen enkele gewichtige en ernstige reden van ruimtelijk ordenende aard inhoudt die de voorgestelde uitbreiding van de bedrijfsgebouwen zou verantwoorden; dat integendeel de bestemming, het uitzicht van het geheel en de te dichte inplanting tegen de zijdelingse perceelsgrens geenszins een meerwaarde inhouden voor een goede plaatselijke ordening, waar links en rechts van betrokken loten op korte afstand residentiële woningen staan; ..."*
- Op 14 januari 1998 wordt door de burgemeester van het mondeling bevel gegeven tot stopzetting van de activiteiten van met ingang van 1 februari 1998. Een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het mondeling bevel tot stopzetting, ingediend bij de Raad van State, wordt op 28 mei 1998 verworpen.
- Op 12 augustus 1998 wordt in opdracht van de burgemeester van overgegaan tot het leggen van de zegels op twee hefbruggen en de spuitcabine. Op 14 augustus 1998 wordt vastgesteld dat de zegels verbroken werden. Op 17 augustus 1998 worden de toestellen opnieuw verzegeld, ditmaal in opdracht van de procureur des Konings te Oudenaarde, en op 30 september 1998 wordt vastgesteld dat deze zegels opnieuw verbroken werden.
- Op 12 april 1999 wordt door de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, uitspraak doende over het beroep aangetekend door , zaakvoerder van tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van van 15 oktober 1998 houdende weigering van de vergunning aan om een garagewerkplaats te exploiteren te , aan vergunning verleend voor:
 - een verfspuitcabine met een vermogen van 6,2 kW;
 - een garagewerkplaats met 1 schouwput en 1 brug;
 - de opslag van 210 liter antivries;
 - de opslag van 25 liter thinner;

- de opslag van 1.850 liter stookolie in 2 bovengrondse houders van respectievelijk 1.200 liter en 650 liter en van 1.200 liter afvalolie in een bovengrondse houder;
- de opslag van 1.500 liter motorolie in een bovengrondse houder, 85 liter oliën en vetten in vaten en 165 liter oliën en vetten in mobiele houders;

De vergunning wordt geweigerd voor de exploitatie van een werkbrug in het voorste gedeelte van de loods.

De minister overwoog o.m. het volgende:

"Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, slechts gedeeltelijk verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, en dit voor de activiteiten die plaatsvinden in de vergunde loods;

...

Overwegende dat het perceel waarop de inrichting gelegen is, paalt aan de straat en met woningen bebouwde percelen; dat de onmiddellijke omgeving dichtbewoond is met in een straal van 100 m rondom de perceelsgrenzen een 35-tal woningen;

Overwegende dat de werkplaats bestaat uit twee aaneensluitende gebouwen met betonnen vloer met een totale afmeting van 11 m bij 30 m en bestaande voor de eerste 10 meter uit een gebouw met wanden in betonnen panelen met zadeldak met golfplaten en daarna, voor de resterende 20 meter, uit een metalen boogloods;

...

Overwegende dat het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie in hoofdzaak gestoeld is op stedenbouwkundige motieven;

Overwegende dat in het advies van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen in beroep gesteld wordt dat enkel vergunning kan verleend worden voor deze onderdelen van de aanvraag welke zich bevinden in de vroeger vergunde loods (bouwvergunning van 20 juli 1982 (opmerking Hof: moet zijn 1987) voor de regularisatie voor het plaatsen van een Romneyloods i.p.v. garage in metselwerk); dat in artikel 1 van deze bouwvergunning is vermeld: "Plaatsen van een metalen loods in plaats van een garage-werkplaats in beton prefab elementen"; dat op het plan horende bij deze vergunning een smeerput is aangeduid, wat het gebruik als garage-werkplaats bevestigt;

Overwegende dat volgens het plan bij de aanvraag één werkbrug van uit het voorste gedeelte van de loods naar het achterste deel (de boogloods) zou worden verplaatst; dat de opslag van 50 liter 2-takt brandstof ten behoeve van het service-station mobiel is; dat rekening houdend met het advies van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen bijgevolg vergunning kan worden verleend voor:

- een verfspuitcabine met een vermogen van 6,2 kW;
- een garagewerkplaats met 1 schouwput en 1 brug;
- de opslag van 210 liter antivries;
- de opslag van 25 liter thinner;
- de opslag van 1.850 liter stookolie in 2 bovengrondse houders van respectievelijk 1.200 liter en 650 liter en van 1.200 liter afvalolie in een bovengrondse houder;
- de opslag van 1.500 liter motorolie in een bovengrondse houder, 85 liter oliën en vetten in vaten en 165 liter oliën en vetten in mobiele houders;

Overwegende dat om stedenbouwkundige redenen evenwel enkele vergunning kan worden verleend voor de activiteiten die plaatsvinden in gebouwen waarvoor een rechtsgeldige bouwvergunning werd afgeleverd dat om die reden de vergunning dient geweigerd voor wat het volgende onderdeel van de aanvraag betreft:

- de werkbrug die in het voorste deel van de loods blijft opgesteld;
..."

7. De aan de beklaagde te last gelegde feiten omschreven onder de telastleggingen A, B, C, D, E.1.I.a t/m d, E.1.II, E.2.I, E.2.II, F, G, H, I, J, K, L en M, en de aan de beklaagde bvba Garage Flamez te last gelegde feiten omschreven onder de telastleggingen G, H, I, J, K, L en M, zijn, voor zover bewezen, in hoofde van deze beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.c. op 11 januari 2001.

De verjaring van de strafvervolgung werd regelmatig gestuit op 16 december 2005, datum waarop de behandeling van de zaak op verzoek van de beide beklaagden werd uitgesteld naar de terechtzitting van 27 april 2006. De strafvervolgung tegen is derhalve niet vervallen door verjaring.

8. De telastlegging A is in hoofde van de beklaagde niet bewezen. Uit de summiere vaststellingen gedaan tijdens het vooronderzoek blijkt wel dat er in de inrichting in de periode van 6 mei 1994 tot 28 maart 1996 geregeld meer dan 10 voertuigwrakken werden opgeslagen, maar niet dat deze ter plaatse werden verwerkt (tot 1 augustus 1995) of dat deze ter plaatse mechanisch werden behandeld (vanaf 1 augustus 1995). De rubriek 2.3.b (tot 1 augustus 1995) en de rubriek 2.2.2.d.2° (vanaf 1 augustus 1995) hebben het over "opslag en verwerking van voertuigwrakken" (niet en/of), respectievelijk "opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken" (niet en/of). Anders dan de burgerlijke partijen beweren, wordt het niet aangetoond dat de beklaagde de autowrakken demonteerde of bewerkte.

9. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen B, C, D, F en M, zoals hiervoor onder randnummer 4.3 omschreven, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen en is de telastlegging M, zoals hiervoor onder randnummer 4.3 omschreven, ook in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen.

Wat betreft de telastlegging B.

Op datum van 24 oktober 1997 werd door twee milieuambtenaren bij de Milieudienst van vastgesteld dat een werkplaats voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van

motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden), zijnde een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse, exploiteerde zonder vergunning. Door het college van burgemeester en schepenen van

was een milieuvergunning geweigerd op 14 oktober 1996 en de bestendige deputatie van de provincieraad van had in beroep op 27 februari 1997 de beslissing van het college bevestigd.

De beklaagde betwist niet dat deze inrichting exploiteerde en hij betwist op zich evenmin dat hij, die ten tijde van dit hem te last gelegde feit één van de zaakvoerders was van , strafrechtelijk verantwoordelijk was voor

. De beslissingen binnen de vennootschap werden (mede) door hem genomen en hij kon en had het nodige moeten doen om, zolang er geen vergunning was, de inrichting niet te exploiteren. Het hem te last gelegde feit is hem dan ook toerekenbaar. De omstandigheid dat hij steeds het nodige heeft gedaan om de nodige vergunning te bekomen, ontslaat hem niet van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid.

Wat betreft de telastlegging C.

Toen de milieuambtenaren wilden overgaan tot inspectie van het achterste gedeelte van de Romneyloods aan de binnenkant en de linkerzijde ervan aan de buitenkant werd hen door (samen met zijn inmiddels overleden broer) de toegang geweigerd. Het verslag dat door de milieuambtenaren was opgemaakt, werd door uit de handen van één van de milieuambtenaren geslagen toen hij dit aan het voorlezen was en verfrommelde dit verslag en stak het in zijn broekzak. Nadat de milieuambtenaren de bijstand hadden gekregen van de gemeentelijke politie, weigerden nogmaals de toegang.

De beklaagde betwist dit hem te last gelegde feit niet.

Wat betreft de telastlegging D.

Op 2 februari 1998 werd door een politie-inspecteur van de politie vastgesteld dat aan het op 14 januari 1998 door de burgemeester van mondeling gegeven bevel tot stopzetting van de activiteiten van met ingang van 1 februari 1998 geen gevolg was gegeven. Door (en) werden de werkzaamheden in hun garage gewoon verder gezet. Toen de politie-inspecteur hen wees op het stopzettingsbevel, namen zij zijn gezegde in het belachelijke en deelden zij hem mede dat de burgemeester hun zaak niet durfde verzegelen en zij de nodige formulieren bezaten om de burgemeester klein te krijgen.

De beklaagde betwist dit hem te last gelegde feit niet.

Wat betreft de telastlegging F.

Op 12 augustus 1998 werd in opdracht van de burgemeester van overgegaan tot het leggen van de zegels op twee hefbruggen en de spuitcabine. Op 14 augustus 1998 werd door de politie van

vastgesteld dat de zegels verbroken werden. Toen de politie daarover om uitleg vroeg, antwoordden zij dat ze op aanraden van hun raadsman de zegels verwijderd hadden omdat deze niet wettig warer aangebracht.

Op 17 augustus 1998 werden de toestellen opnieuw verzegeld, ditmaal in opdracht van de procureur des Konings te Oudenaarde, en op 30 september 1998 werd door de Rijkswacht van de brigade vastgesteld dat deze zegels opnieuw verbroken werden. Toen daarover om uitleg werd gevraagd, stelde hij dat de verzegeling reeds zo was van op het ogenblik dat ze gelegd werd. Toen de rijkswachters naar hun dienstvoertuig gingen om bijstand van de politie te vragen, die de zegels had gelegd en zij vervolgens terugkeerden naar de garage, stelden zij vast dat de kleefband met de vermelding terug mooi over de deur was geplakt, doch de wassen stempel gebroken was en nog maar deels aanwezig. Op hun vraag aan hoe het kwam dat de verzegeling was 'hersteld', antwoordde hij dat hij dat niet wist en dat er niets aan veranderd was.

Zegelverbreking bestaat in de miskenning van de overheidsmaatregel door welke materiële aantasting ook van het aangebrachte verbod, hetzij door beschadiging of vernieling van de zegels of bijhorigheden, hetzij door de enkele verwijdering daarvan. De artikelen 283 e.v. van het Strafwetboek beschermen al de zegels die door een openbare ambtenaar of op bevel van een openbare ambtenaar krachtens wettelijke of reglementaire beschikking gelegd werden, wat in casu telkens het geval was.

Uit de feitelijke omstandigheden en de door gedane uittalingen en gestelde gedragingen, waaruit zijn totaal gebrek aan respect blijkt voor de door de overheid gelegde zegels, blijkt dat hij als mededader betrokken was bij de zegelverbreking. Niemand anders dan en hadden enig belang bij de zegelverbreking en het is niet in het minst geloofwaardig dat iemand anders daarvoor in aanmerking zou kunnen komen. Ook de omstandigheid dat de beklaagde de bewaarder van de zegels was, is bewezen.

Wat betreft de telastlegging M.

De beide beklaagden beroepen er zich op dat bij besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 12 april 1999, dus vóór de periode van de telastlegging M, een milieuvergunning werd verleend o.m. voor een garagewerkplaats met één schouwput en één brug.

De burgerlijke partijen stellen in hun voor het Hof neergelegde conclusie dat de milieuvergunning van 12 april 1999 onwettig is hetgeen impliceert dat de inrichting geëxploiteerd wordt zonder vergunning, minstens dat een garagewerkplaats uitbaat terwijl haar milieuvergunning geschorst is omdat de regularisatievergunning van 20 juli 1987 geen garagewerkplaats in de Romneyloods toelaat en de eigenaar van lot verplicht om de voorwaarden en bepalingen van de verkavelingsvergunning stipt in acht te nemen, wat nog niet is gebeurd, zodat er nog geen sprake is van een vergunde loods waarin de inrichting zou kunnen geëxploiteerd worden.

Artikel 159 van de Grondwet dat het Hof verplicht de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe te passen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen maakt geen onderscheid tussen de

handelingen die het beoogt; het is toepasselijk op de zelfs niet-reglementaire beslissingen van het bestuur en op de administratieve handelingen, ook al zijn zij van individuele aard. Op grond van deze wettelijke bepaling heeft het Hof de macht en de plicht na te gaan of deze vergunning waarvan de toepassing in het geding is, met de wetten overeenstemt. De door dit artikel aan het Hof toegekende bevoegdheid betreft de controle van zowel de interne als de externe wettigheid van deze administratieve akte.

Krachtens artikel 2 § 1 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, is de overheid die moet beschikken over een milieuvergunningsaanvraag, ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

Zoals hiervoor reeds gesteld is de inrichting, geëxploiteerd door
, volgens het gewestplan

, vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 30 mei 1978, gelegen deels in woongebied met landelijk karakter, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Verder is ze gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurde verkaveling, bestemd voor woningbouw, waarbij na wijziging van de verkavelingsvergunning er op lot 5 ook een bergplaats-garage – wat niet hetzelfde is als een garagewerkplaats – mag opgericht worden achter de voorziene woning op 30 meter van de voorbouwlijn, op maximum 2/3 van de perceelsbreedte, met een maximum oppervlakte van 200 m² en een maximum kroonlijsthoogte van 3 meter en nokhoogte van 4,5 meter. Ook de bestemmingsvoorschriften vastgelegd bij een verkavelingsvergunning moeten worden in acht genomen nu de verkavelingsvergunning, althans wat de voorgeschreven bestemming betreft, dezelfde verordenende waarde heeft als het bijzonder plan van aanleg (artikel 44 van het Coördinatiedecreet van 22 oktober 1996). Het bedrijf is derhalve onverenigbaar met de gewestplanbestemming en met de verkavelingsvergunning, hetgeen impliceert dat de milieuvergunning had dienen geweigerd te worden. Er zijn geen rechtsregels die toelieten op grond van billijkheids-, sociale of economische redenen voormeld artikel 2 § 1 van het Coördinatiedecreet te miskennen.

De milieuvergunning van 12 april 1999 moet dan ook als onwettig buiten toepassing worden gelaten, vermits zij manifest strijdig was en is met de gewestplanbestemming en de verkavelingsvergunning.

Over deze onwettigheid van de vergunning hebben de partijen voor het Hof tegenspraak gevoerd.

De beklaagden kunnen geen onoverkomelijke dwaling inroepen; daartoe volstaat het te verwijzen naar de weigering van de bestendige deputatie van de Provincieraad van van 15 oktober 1998 om een milieuvergunning te verlenen, alsook naar de weigering van de bestendige deputatie van de Provincieraad van van 31 augustus 1995 om een wijziging van de verkavelingsvergunning goed te keuren, bevestigd door het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening van 19 augustus 1998. In deze weigeringsbeslissingen werd de onbestaanbaarheid van het bedrijf met het woongebied met landelijk karakter en met het landschappelijk waardevol agrarisch gebied vastgesteld en werd ook uitdrukkelijk verwezen naar de ligging in een goedgekeurde verkaveling voor woningbouw, naar artikel 6

par. 1.2.2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen dat de woongebieden met landelijk karakter bestemt voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven, en naar artikel 15.4.6.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen dat bepaalt dat in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen en dat in deze gebieden enkel handelingen en werken mogen uitgevoerd worden die overeenstemmen met de agrarische bestemming voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen, zodat de beide beklaagden van in den beginne onbetwistbaar wisten dat de hen nadien toch verleende vergunning onwettig was. Het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, wordt niet enigszins geloofwaardig gemaakt. De beklaagden konden niet in de mening verkeren over een wettige vergunning te beschikken, ook niet in de periode van 2 juli 1999 tot 12 januari 2001.

Het exploiteren met een ook voor de beklaagden manifest onwettige vergunning komt neer op het exploiteren zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning.

Maar zelfs al zou de milieuvergunning niet onwettig zijn geweest, dan nog konden de beklaagden er zich niet op beroepen om de redenen hierna in fine van randnummer 10.6 uiteengezet, zodat zij ook dan zonder vergunning zouden hebben geëxploiteerd.

Het wordt op zich niet betwist dat de beklaagde , die ten tijde van de hem onder de telastlegging M te last gelegde feiten zaakvoerder was van , strafrechtelijk verantwoordelijk was voor . De beslissingen binnen de vennootschap werden (mede) door hem genomen. Hij kon en had het nodige moeten doen om, zolang er geen wettige vergunning was, de inrichting niet te exploiteren. De hem te last gelegde feiten zijn hem dan ook toerekenbaar.

handelde ter zake in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan. Hij kan niet ernstig voorhouden dat hij zich niet bewust was inbreuken op het Milieuvergunningsdecreet te begaan of dat er sprake was van een onoverkomelijke dwaling of noodtoestand.

Het Milieuvergunningsdecreet vereist geen bijzonder opzet voor het misdrijf aan hem te last gelegd. Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is, wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling door de beklaagde die als de uiting van zijn vrije en bewuste wil moet worden aangezien nu hij het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt.

De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999. Vanaf deze datum is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn

doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Wat betreft de telastlegging M blijkt uit de concrete omstandigheden dat de beklaagde , door wiens toedoen de beklaagde handelde, bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I); het misdrijf heeft een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van deze rechtspersoon en is, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor diens rekening gepleegd. Voor de periode nader bepaald in de telastlegging M is de beklaagde dan ook samen met de beklaagde strafrechtelijk verantwoordelijk voor het haar te last gelegde misdrijf. Als exploitant van de inrichting heeft zij niet alleen met miskenning van de milieuwetgeving geëxploiteerd, maar heeft zij ook nagelaten, net zoals de beklaagde , iets te ondernemen om een einde te stellen aan het misdrijf.

10.1. De telastleggingen die betrekking hebben op inbreuken op de stedenbouwwetgeving kunnen als volgt worden ingedeeld:

- de telastleggingen G en H hebben betrekking op het wederrechtelijk in stand houden van de Romneyloods (ten onrechte stellen de beklaagden dat zij ook vervolgd worden voor het wederrechtelijk oprichten van de Romneyloods)
- de telastlegging E.1.I.a heeft betrekking op het wederrechtelijk oprichten van een loods-werkplaats (de prefab-garage) aan de boogloods
- de telastleggingen E.1.II, I en J hebben betrekking op het wederrechtelijk in stand houden van de prefab-garage
- de telastlegging E.1.I.b heeft betrekking op het wederrechtelijk verharderen met asfalt van het gedeelte van lot gelegen tussen loods en voorliggende weg
- de telastlegging E.1.II heeft betrekking op het wederrechtelijk in stand houden van de verharding met asfalt
- de telastleggingen E.1.I.c en d hebben betrekking op het wederrechtelijk verharderen met steenslag van het gedeelte van lot gelegen links van de loods en het gedeelte van lot gelegen achter de boogloods
- de telastlegging E.1.II heeft betrekking op het wederrechtelijk in stand houden van de verhardingen met steenslag
- de telastlegging E.2.I heeft betrekking op het wederrechtelijk plaatsen van een tiental autowrakken op het met steenslag verharde gedeelte van lot links van de loods
- de telastlegging E.2.II heeft betrekking op het wederrechtelijk in stand houden van de toestand vermeld onder de telastlegging E.2.I

- de telastlegging K heeft betrekking op het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval en voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

10.2. Terecht stellen de beklaagden dat de loods-werkplaats (waarmee bedoeld wordt de prefab-garage aangebouwd aan de boogloods) niet in de loop van 1996 werd opgericht maar veel vroeger. De telastlegging E.1.I.a is in hoofde van de beklaagde dan ook niet bewezen.

Ook de verharding met asfalt en de verhardingen met steenslag werden niet in de loop van 1996 aangebracht maar veel vroeger. De telastleggingen E.1.I.b-c-d zijn in hoofde van de beklaagde dan ook niet bewezen.

10.3. Artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat de strafsancie voor het in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts geldt voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

De handelingen en werken waarop de telastlegging E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op de loods-werkplaats en op de verharding met asfalt, en de telastleggingen I en J betrekking hebben, zijn volgens het gewestplan , vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 30 mei 1978, gelegen in woongebied met landelijk karakter dat krachtens artikel 146, 4° lid van het DORO geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is. De onder deze telastleggingen te last gelegde misdrijven van in stand houden zijn *in casu* niet langer strafbaar; de opheffing van het strafbare karakter van de te last gelegde misdrijven omschreven onder de telastlegging E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op de loods-werkplaats en op de verharding met asfalt, en de telastleggingen I en J heeft het verval van de op deze misdrijven gesteunde strafvordering tot gevolg.

De onder de telastlegging E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op de verhardingen met steenslag van het gedeelte van lot gelegen links van de loods en het gedeelte van lot gelegen achter de boogloods, en de telastleggingen E.2.II, G en H te last gelegde misdrijven van in stand houden zijn daarentegen wel nog strafbaar. Deze handelingen en werken waarop deze telastleggingen betrekking hebben zijn immers te beschouwen als gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO. De Romneyloods, die een geheel uitmaakt, is voor een wezenlijk deel (ongeveer de helft) gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde. Het feit dat een van het geheel onafscheidelijk en op zichzelf niet bestaanbaar deel (ongeveer de andere helft) gelegen is in woongebied met landelijk karakter staat niet aan deze vaststelling in de weg. Ook de verharding met

steenslag van het gedeelte van lot gelegen links van de loods is voor een wezenlijk deel gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en de verharding met steenslag van het gedeelte van lot gelegen achter de boogloods is volledig gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

10.4. De beklaagden vragen dat wanneer het Hof zou aannemen dat onder ruimtelijk kwetsbaar gebied ook dient verstaan te worden landschappelijk waardevol agrarisch gebied – wat het Hof doet – aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou gesteld worden als nader geformuleerd in hun voor het Hof neergelegde conclusie.

Anders dan de beklaagden lijken aan te nemen, schendt artikel 146 derde en vierde lid DORO klaarblijkelijk niet het wettigheidsbeginsel in strafzaken en voldoet het, in zoverre artikel 146, vierde lid DORO wordt geïnterpreteerd dat de "landschappelijk waardevolle agrarische gebieden" begrepen zijn in de "agrarische gebieden met bijzondere waarde", klaarblijkelijk aan de eisen van het legaliteitsbeginsel in strafzaken dat zijn uitdrukking vindt in de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet, artikel 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 15 (verkeerdelijk hebben de beklaagden het over artikel 7) van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, zodat er geen reden is om in dit verband een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof (artikel 26 § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof).

Het Arbitragehof heeft reeds om de redenen die het heeft aangegeven in zijn arresten nrs. en beslist dat het geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf wanneer het misdrijf plaats vindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, beantwoordt aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen.

Ook de omschrijving van een gebied als zijnde "een agrarisch gebied met bijzondere waarde" voldoet klaarblijkelijk aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen. Het begrip "bijzondere waarde" laat niet aan de rechter toe om daaraan om het even welke invulling of interpretatie te geven.

De "landschappelijk waardevolle gebieden" zijn landelijke gebieden aangewezen in de gewestplannen die in overdruk de nadere aanwijzing "landschappelijk waardevol gebied" hebben gekregen (artikel 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen).

De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin (artikel 11.4.1 van voormeld koninklijk besluit). Landschappelijk waardevolle agrarische gebieden zijn agrarische gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In die gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen (artikel 15.4.6.1 van voormeld koninklijk besluit).

Die gebieden, die nauwkeurig zijn aangegeven in de gewestplannen, dienen dan ook beschouwd te worden als "agrarische gebieden met

bijzondere waarde" die zijn "aangewezen in ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg" in de zin van het artikel 146, vierde lid, DORO.

10.5. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op het in stand houden van de verhardingen met steenslag van het gedeelte van lot 4 gelegen links van de loods en het gedeelte van lot 4 en 5 gelegen achter de boogloods, en de telastleggingen E.2.I, E.2.II en K, zoals hiervoor onder randnummer 4.3 omschreven, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen en is de telastlegging K, zoals hiervoor onder randnummer 4.3 omschreven, ook in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen.

De beklaagde betwist op zich niet dat de verhardingen met steenslag werden aangebracht en in stand gehouden zonder de vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen van en dat op het met steenslag verharde gedeelte van lot , eveneens zonder vergunning, voertuigwrakken werden geplaatst en deze toestand werd in stand gehouden.

De beklaagden en betwisten evenmin dat zij de gronden gelegen te (loter en), hebben gebruikt voor de niet vergunde opslag van voertuigwrakken en het niet vergund parkeren van voertuigen.

10.6. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen G en H, zoals hiervoor onder randnummer 4.3 omschreven, in hoofde van de beklaagden en naar eis van recht bewezen.

De beklaagden wijzen op de regularisatievergunning van 20 juli 1987 voor de Romneyloods. De burgerlijke partijen maken in hun conclusie allusie op de onwettigheid van deze vergunning gelet op de bestemmingsvoorschriften van het gebied en stellen eveneens dat de bepalingen van de regularisatievergunning door de beklaagden niet werden nageleefd zodat er van een vergunde metalen loods geen sprake is.

Ook hier geldt dat artikel 159 van de Grondwet dat het Hof verplicht de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe te passen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, geen onderscheid maakt tussen de handelingen die het beoogt; het is toepasselijk op de zelfs niet-reglementaire beslissingen van het bestuur en op de administratieve handelingen, ook al zijn zij van individuele aard. Op grond van deze wettelijke bepaling heeft het Hof de macht en de plicht na te gaan of deze vergunning waarvan de toepassing in het geding is, met de wetten overeenstemt. De door dit artikel aan het Hof toegekende bevoegdheid betreft de controle van zowel de interne als de externe wettigheid van deze administratieve akte.

Wat hiervoor uiteengezet werd met betrekking tot de milieuvergunning van 12 april 1999, is mutatis mutandis van toepassing op de stedenbouwkundige vergunning van 20 juli 1987.

Gelet op de ligging deels in woongebied met landelijk karakter, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, en gelet op de verkavelingsvergunning, ook na de wijziging ervan, kon geen vergunning verleend worden voor een metalen loods met een garagewerkplaats. De wijziging van de verkavelingsvergunning waardoor op lot 5 een bergplaats-garage mocht opgericht worden hield geenszins in dat er een werkplaats voor herstelling van voertuigen mocht opgericht worden.

De metalen loods (Romneyloods) met garagewerkplaats is derhalve onverenigbaar met de gewestplanbestemming en met de verkavelingsvergunning, hetgeen impliceert dat de vergunning had dienen geweigerd te worden.

De (regularisatie)vergunning van 20 juli 1987 moet dan ook als onwettig buiten toepassing worden gelaten, vermits zij manifest strijdig was en is met de gewestplanbestemming en de verkavelingsvergunning.

Over deze onwettigheid van de vergunning hebben de partijen voor het Hof tegenspraak gevoerd.

Ook hier kunnen de beklaagden geen onoverkomelijke dwaling inroepen; na de weigering van de bestendige deputatie van de Provincieraad van van 31 augustus 1995 om een (nieuwe) wijziging van de verkavelingsvergunning goed te keuren, bevestigd door het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening van 19 augustus 1998, wisten de beklaagden dat de Romneyloods met garagewerkplaats onbestaanbaar was met het woongebied met landelijk karakter en met het landschappelijk waardevol agrarisch gebied en met de goedgekeurde verkaveling voor woningbouw. De beklaagden konden in de periode van 1 mei 2000 tot 12 januari 2001 (telastleggingen G en H) niet (meer) in de mening verkeren over een wettige vergunning te beschikken.

Het in stand houden van de Romneyloods met een ook voor de beklaagden manifest onwettige vergunning komt neer op het in stand houden zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

Nog los echter van deze vastgestelde onwettigheid, dient het Hof vast te stellen dat de vergunning van 20 juli 1987, voor zover de beklaagden tijdelijk in de mening konden verkeerd hebben dat deze niet onwettig was, door de beklaagden niet werd nageleefd zodat er van een vergunde metalen loods op geen enkel ogenblik sprake is geweest.

In de vergunning van 20 juli 1987 was uitdrukkelijk bepaald dat de voorwaarden en de bepalingen van de goedgekeurde verkaveling stipt dienden in acht genomen te worden. In de veronderstelling dat de vergunning wettig was geweest, hield dit in dat de beklaagden zich aan de bepalingen van de vergunning dienden te houden. Welnu, de gewijzigde verkavelingsvergunning bepaalde dat op lot er een bergplaats-garage mocht opgericht worden op 30 meter van de voorbouwlijn, op maximum 2/3 van de perceelsbreedte, met een maximum oppervlakte van 200 m² en een maximum kroonlijsthoogte van 3 meter en nokhoogte van 4,5 meter. Uit hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet en uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat de gebouwde loods groter was (en is) dan 200 m², dat de breedte ervan meer dan 2/3 van de perceelsbreedte in beslag neemt en

dat de maximum hoogte met één meter werd overschreden. Zolang door de beklagden niet was voldaan aan de bepalingen van de regularisatievergunning werd de loods wederrechtelijk in stand gehouden, dit wil zeggen zonder vergunning.

Dit brengt op zijn beurt mee dat zelfs al mocht de milieuvergunning van 12 april 1999 wettig zijn geweest – quod non –, zij was geschorst zolang er geen stedenbouwkundige vergunning was voor de Romneyloods zoals hij door de beklagden werd in stand gehouden. De beklagden konden ook in die veronderstelling zich niet beroepen op de milieuvergunning en exploiteerden derhalve zonder vergunning.

10.7. Met betrekking tot de telastleggingen G, H en K wordt op zich terecht niet betwist dat de rechtspersoon, de beklagde , ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de beklagde , haar zaakvoerder, noch dat deze misdrijven voor haar rekening werden gepleegd. Mutatis mutandis kan hier ook verwezen worden naar hetgeen werd uiteengezet over de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van voor en over de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon, , onder randnummer 9 met betrekking tot de telastlegging M.

11.1. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting van het Hof is de telastlegging L, zoals hiervoor onder randnummer 4.3 omschreven, in hoofde van de beklagden en naar eis van recht bewezen in de mate dat zij betrekking heeft op afgedankte voertuigen. Uit de gegevens van het strafdossier kan niet opgemaakt worden of en in welke mate ook nog andere afvalstoffen door de beklagden achtergelaten werden.

11.2. Met betrekking tot de telastlegging L wordt op zich terecht niet betwist dat de rechtspersoon, de beklagde , ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de beklagde , haar zaakvoerder, noch dat het misdrijf voor haar rekening werd gepleegd. Mutatis mutandis kan hier ook verwezen worden naar hetgeen werd uiteengezet over de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van voor z en over de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon, , onder randnummer 9 met betrekking tot de telastlegging M.

12. is burgerrechtelijk aansprakelijk voor wat betreft de telastleggingen B, C en D voor de betaling van de gerechtskosten waartoe de beklagde wordt veroordeeld. Deze gerechtskosten werden ondeelbaar veroorzaakt door alle bewezen misdrijven samen.

13.1. Wat de straftoemeting betreft in hoofde van .

De feiten die aan de in hoofde van bewezen verklaarde telastleggingen B, C, D, E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op het

in stand houden van de verhardingen met steenslag van het gedeelte van lot gelegen links van de loods en het gedeelte van lot gelegen achter de boogloods, E.2.I, E.2.II, F, G, H, K, L, in de mate dat deze betrekking heeft op afgedankte voertuigen, en M ten grondslag liggen zijn in hoofde van deze beklaagde de uitvoering van éénzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen aan deze beklaagde slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

Deze beklaagde heeft wetens en willens meerdere inbreuken gepleegd op en gedurende relatief lange tijd gehandeld in strijd met het Milieuvergunningsdecreet, het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en het Afvalstoffendecreet. Daarbij toonde hij ook een verregaande minachting voor de milieuambtenaren, de politiediensten en de bestuurlijke overheid. De aard, de ernst en de duur van de bewezen misdrijven tonen aan dat deze beklaagde een gebrek aan respect had voor de regelgeving inzake milieu en stedenbouw. Het belang van de gemeenschap bij het behoud van een gezond leefmilieu en bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk (financieel) belang en dat van de vennootschap waarvoor hij handelde. Gedurende lange tijd, meer bepaald de periode vermeld in de telastlegging M, exploiteerde hij de uit de aard van de zaak zelf voor de buurt hinderlijke inrichting zonder over de vereiste (wettige) vergunning hiertoe te beschikken en zonder zich te bekommeren om de schade en de hinder die hij daardoor veroorzaakte. De beklaagde dient echter te beseffen dat het plegen van milieu- en stedenbouwdelicten niet lonend kan blijven.

De hierna aan deze beklaagde opgelegde hoofdgevangenisstraf samen met de geldboete vormen daarom een passende bestraffing, noodzakelijk om deze beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Het Hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagde rekening met het groot tijdsverloop sedert de feiten.

Aan deze beklaagde, die in de wettelijke voorwaarden daartoe verkeert, kan evenwel de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde hoofdgevangenisstraf worden verleend. De straf immers, opgelegd aan deze beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling deze beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken, zodat hem het gewoon uitstel mag verleend worden, voor de duur zoals hierna bepaald.

13.2. Wat de straftoemeting betreft in hoofde van

De feiten die aan de in hoofde van bewezen verklaarde telastleggingen G, H, K, L, in de mate dat deze betrekking heeft op afgedankte voertuigen, en M ten grondslag liggen zijn in hoofde van deze beklaagde de uitvoering van éénzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen aan deze beklaagde slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

Ook deze beklaagde heeft wetens en willens gedurende relatief lange tijd gehandeld in strijd met het Milieuvergunningsdecreet, het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en het Afvalstoffendecreet. De aard, de ernst en de duur van de bewezen misdrijven tonen aan dat ook deze beklaagde een gebrek aan respect had voor de regelgeving inzake milieu en stedenbouw. Het belang van de gemeenschap bij het behoud van een gezond leefmilieu en bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij totaal ondergeschikt gemaakt aan haar eigen financieel belang. Op die wijze heeft deze beklaagde ook de concurrentie vervalst ten aanzien van de bedrijven die wel de nodige inspanningen doen om de regels na te leven. Gedurende lange tijd, meer bepaald de periode vermeld in de telastlegging M, exploiteerde zij de uit de aard van de zaak zelf voor de buurt hinderlijke inrichting zonder over de vereiste (wettige) vergunning hiertoe te beschikken en zonder zich te bekommeren om de schade en de hinder die zij daardoor veroorzaakte. De beklaagde dient echter te beseffen dat het plegen van milieu- en stedenbouwdelicten niet lonend kan blijven. De hierna aan deze beklaagde opgelegde geldboete is daarom een passende bestraffing, noodzakelijk om deze beklaagde te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Het Hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagde rekening met het groot tijdsverloop sedert de feiten.

13.3. Het Hof houdt bij de bepaling van de geldboeten ook rekening met het feit dat de misdrijven na 31 december 1994 werden gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient telkens te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

13.4. De beide beklaagden dienen als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

13.5. Zij dienen tevens tot de vaste vergoeding van € 25 te worden veroordeeld.

14.1. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, vordert in zijn brief van 5 februari 1998 met bijlage het herstel van de plaats in haar vorige staat, wat impliceert het afbreken van de aan de boogloods gebouwde loods-werkplaats (afmetingen 10 m x 11 m) en het verwijderen van de verhardingen met asfalt en steenslag (zie stukken 9 en 10 in onderkapt 2 van het strafdossier).

14.2. De in artikel 149 § 1, eerste lid DORO bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter; als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave strekken zij ertoe een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding, omschreven onder de telastlegging E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op de loods-werkplaats en op de verharding met asfalt, en onder de telastleggingen I en J, heeft alleen het verval van de op deze misdrijven gesteunde strafvordering tot gevolg; bij ontstentenis van anders luidende bepaling brengt deze wijziging evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.

Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de te last gelegde feiten, omschreven onder de telastlegging E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op de loods-werkplaats en op de verharding met asfalt, en onder de telastleggingen I en J, in hoofde van de beklaagde bewezen en zijn de te last gelegde feiten, omschreven onder de telastleggingen I en J, eveneens in hoofde van de beklaagde bewezen.

14.3. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens artikel 198*bis* DORO kan het Hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het Hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel noch nodig, noch opportuun de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

14.4. Met betrekking tot de herstellvordering is het zo dat artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het Hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het Hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van hetgeen door de beklaagden wordt aangevoerd, meer bepaald met betrekking tot de vordering tot het verwijderen van de asfaltverharding, om het tegendeel te doen aannemen is het Hof van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, onder meer met betrekking tot de ernst van de overtreding en de verenigbaarheid met de bestemming, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed gelegen is in een goedgekeurde en niet vervallen verkaveling en de feitelijke vaststelling dat de inplanting van de garage en de aangebrachte verhardingen strijdig zijn met de verkavelingsvoorschriften. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding.

De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld (de beklaagden beweren wel dat de verhardingen met steenslag zijn verwijderd maar een afdoend bewijs daarvan ligt niet voor) en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven in de telastleggingen E.1.II, I en J een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het Hof ziet dan ook geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

Het artikel 149 § 1, 3° lid DORO, ingevoegd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, staat er niet aan in de weg dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ter zake het herstel van de plaats in de vorige toestand vordert en niet de betaling van een meerwaarde, ongeacht het tijdstip waarop het misdrijf werd gepleegd. De keuze van de herstelmaatregel wordt immers gemotiveerd op grond van de van in den beginne aangevoerde strijdigheid van de constructies met de verkavelingsvergunning. Het optrekken van de prefab-loods (met garage-carrosserie) in een verkaveling die het realiseren van woningbouw tot doel heeft en niet de vestiging van bedrijven vormt een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de verkavelingsvergunning, waarvan de bestemmingsvoorschriften moeten worden in acht genomen nu de verkavelingsvergunning, althans wat de voorgeschreven bestemming betreft, dezelfde verordenende waarde heeft als het bijzonder plan van aanleg, aldus een essentieel bestemmingsvoorschrift uitmakend. Op grond van de aangehaalde motieven kon de herstellende overheid in redelijkheid oordelen dat het vorderen van een meerwaarde niet in de plaats diende te komen van haar vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand.

14.5. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn voornoemde brief van 5 februari 1998 de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 74,37 per dag vertraging.

Gelet op het lange talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

15. Door het openbaar ministerie werd op de terechtzitting van het Hof van 27 april 2006 gevorderd dat een exploitatieverbod zou worden opgelegd. De beklaagden stellen dat er geen sprake is van enige mogelijke reële bedreiging voor de mens of het leefmilieu.

Nu de beklaagden thans niet over een (wettige) milieuvergunning beschikken, zij niet betwisten dat zij de inrichting thans nog exploiteren en er gevaar bestaat voor het leefmilieu gelet op de exploitatie van een als hinderlijk ingedeelde inrichting van de klasse 2 deels in woongebied met landelijk karakter, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dient in toepassing van artikel 39 § 2 van het Milieuvergunningsdecreet aan de beklaagden bij wijze van veiligheidsmaatregel een verbod te worden opgelegd de inrichting te exploiteren zolang zij niet over een wettige milieuvergunning beschikken.

Door het openbaar ministerie, noch door de burgerlijke partijen werd de

verbeurte van een dwangsom gevorderd bij de niet naleving van het exploitatieverbod zodat het Hof geen dwangsom kan opleggen.

16. Het blijkt niet dat de afgedankte voertuigen, voorwerp van de telastlegging L in de mate dat ze bewezen werd verklaard, zich thans nog op het terrein zouden bevinden zodat er geen reden is om bij toepassing van artikel 59 § 1 van het Afvalstoffendecreet de beklaagden te veroordelen tot het verwijderen ervan.

17. De vorderingen van de burgerlijke partijen

die gericht zijn
tegen de beklaagden en gesteund
zijn op de bewezen verklaarde telastleggingen E.1.II, G, H, I, J, K, L (in de mate dat ze bewezen werd verklaard) en M, zijn ontvankelijk. Weliswaar is het zo dat door de opheffing van het strafbare karakter van de te last gelegde misdrijven omschreven onder de telastleggingen E.1.II (wat de loods-werkplaats en de verharding met asfalt betreft), I en J de op deze misdrijven gesteunde strafvordering vervallen is, maar zoals reeds hiervoor gesteld brengt deze wijziging bij ontstentenis van anders luidende bepaling evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een burgerlijke vordering, noch dat de strafrechter voor wie de burgerlijke vordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.

De burgerlijke partijen vorderen de verwijdering van de Romneyloods, de prefab-garage en de verhardingen aangebracht op de loten en dit onder verbeurte van een dwangsom van € 2.478,94 per dag vertraging. Tevens vragen zij elk een provisionele schadevergoeding van € 10.000.

De burgerlijke partijen wonen allen in de onmiddellijke nabijheid van de geëxploiteerde garagewerkplaats. De inrichting was van die aard dat de exploitatie ervan belangrijke hinder voor de buurt veroorzaakte, die er niet zou zijn geweest mocht bij gebrek aan (wettige) vergunning de inrichting niet zijn geëxploiteerd geweest. Tevens werd hun leefomgeving en hun woongenot ernstig geschonden door de aanwezigheid in een goedgekeurde verkaveling bestemd voor woningbouw van (industriële) gebouwen waarvoor geen vergunning of geen wettige vergunning werd verleend en die opgericht werden deels in woongebied met landelijk karakter, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Als schadelijders kunnen de burgerlijke partijen, naast hun vordering tot materiële en morele schadevergoeding, vorderen dat een einde wordt gesteld aan de door het misdrijf veroorzaakte schadeverwekkende toestand. Artikel 150 DORO bepaalt overigens dat indien de herstellvordering van de burgerlijke partij enerzijds en die van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen anderzijds niet overeenstemmen, de rechtbank de gevorderde herstelmaatregel bepaalt die ze passend acht. Aan de herstellvordering van de burgerlijke partijen staat in deze geen vordering van de overheid in de weg die meer passend zou zijn nu wat betreft de prefab-garage en de verhardingen de overheid ook het herstel in de vorige staat vordert en wat

betreft de Romneyloods de overheid geen herstellvordering heeft geformuleerd.

Om een einde te stellen aan de voor de burgerlijke partijen schadelijke gevolgen van het misdrijf is het herstel van de plaats in de vorige staat nog steeds noodzakelijk. Dit herstel legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op. Het door de burgerlijke partijen gevorderd herstel, dit is de verwijdering van de Romneyloods, de prefab-garage en de verhardingen aangebracht op de loten kan bevolen worden.

Gelet op het lange talmen van de beklaagden om aan de onwettige toestand veroorzaakt door het misdrijf een einde te stellen wordt ook door de burgerlijke partijen terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij de niet-naleving van het bevel tot herstel van de plaats in haar vorige staat. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing voor de beklaagden om zelf tot het herstel over te gaan. Ook hier geldt dat de lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, meebrengen dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

Materiële schade wordt door de burgerlijke partijen niet bewezen. De feiten waarnaar de burgerlijke partijen verwijzen en waarvoor proces-verbaal werd opgesteld om hun materiële schade aan te tonen dateren van na de bewezen verklaarde telastleggingen. Het Hof kan evenwel slechts vergoeding toekennen voor schade geleden door de bewezen verklaarde misdrijven. Voor de vochtschade die de burgerlijke partijen hebben geleden, wordt niet het causaal verband aangetoond met de bewezen verklaarde misdrijven.

Wel maken de burgerlijke partijen het aannemelijk dat zij morele schade hebben geleden door de bewezen verklaarde misdrijven. Er is evenwel geen reden om voor deze schade enkel voorschotten toe te kennen nu deze thans, bij gebrek aan gegevens die in de toekomst een preciezere raming ervan zouden toelaten, reeds definitief kan begroot worden. Bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming toelaten raamt het Hof de morele schade door elke burgerlijke partij geleden in billijkheid op € 2.500.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen nader omschreven onder randnummer 4.3 en op de artikelen: 2, 3, 5, 7bis, 38, 39, 40, 41, 41bis, 44, 45, 65, 66, 100, 284 lid 1 en 288 van het Strafwetboek, 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211, 211bis en 212 van het Wetboek van Strafvordering, 1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

36 van de wet van 7 februari 2003,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, 1382 B.W.

Verklaart het incidenteel beroep van de burgerlijke partijen ontvankelijk en, het vonnis van de eerste rechter in de mate dat het bestreden is bij tussenarrest van 1 april 2005 te niet gedaan zijnde, opnieuw rechtdoende en ten gronde beslissend **met eenparige stemmen** over dit ontvankelijk incidenteel beroep en over de reeds bij tussenarrest van 1 april 2005 ontvankelijk verklaarde hogere beroepen:

Op strafrechtelijk gebied

Verbeterd en omschrijft de telastleggingen, zoals omschreven in de onderscheiden dagvaardingen uitgaande van het openbaar ministerie, en de feitelijke gedragingen bedoeld in de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen, zoals hiervoor nader bepaald onder randnummer 4.3.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastleggingen A, E.1.I.a-b-c-d en L, in de mate dat deze laatste telastlegging betrekking heeft op gebruikte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging L, in de mate dat zij betrekking heeft op gebruikte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op de loods-werkplaats en op de verharding met asfalt, en de telastleggingen I en J vervallen door opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van in stand houden.

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen verklaarde telastleggingen B, C, D, E.1.II, in de mate dat deze betrekking heeft op de verhardingen met steenslag van het gedeelte van lot gelegen links van de loods en het gedeelte van lot gelegen achter de boogloods, E.2.I, E.2.II, F, G, H, K, L, in de mate dat deze betrekking heeft op afgedankte voertuigen, en M samen tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en

een geldboete van € (3.000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 14.873,61.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de beklaagde opgelegde geldboete van € 14.873,61 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor de hoofdgevangenisstraf van zes maanden waartoe de beklaagde wordt veroordeeld.

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen verklaarde telastleggingen G, H, K, L, in de mate dat deze betrekking heeft op afgedankte voertuigen, en M samen tot een geldboete van € (3.000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 14.873,61.

Legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt aan de beklaagden over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door afbraak van de loods-werkplaats, ook prefab-garage genoemd, binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 150,00 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 van het DORO.

Beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door afbraak van de verharding met asfalt en de verhardingen met steenslag, binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 75,00 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 van het DORO.

Legt in toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning een verbod op om de inrichting aan nog verder te exploiteren zolang niet de vereiste (wettige) milieuvergunning voorhanden is.

Veroordeelt de beklaagden elk tot de helft van de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten in hun geheel op € 326,50 in eerste aanleg en op € 136,62 in hoger beroep en stelt vast dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Verklaart burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de gerechtskosten die worden uitgesproken lastens de beklaagde, zijnde haar aangestelde of lasthebber, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Op burgerrechtelijk gebied

Verklaart de vorderingen van de burgerlijke partijen ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt hoofdelijk om te betalen aan elk van de burgerlijke partijen ten definitieve titel de som van € 2.500, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf heden.

Beveelt aan over te gaan tot het herstel van de plaats te, nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand, dit door verwijdering van de Romneyloods en de prefab-garage, binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht dat op vordering van de burgerlijke partijen door de veroordeelden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 150,00 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de bevolen herstelmaatregel, te rekenen vanaf het verstrijken van voormelde termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de burgerlijke partijen

ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig wat thans is bepaald in art.153 DORO.

Beveelt aan over te gaan tot het herstel van de plaats te , nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand, dit door verwijdering van de verharding met asfalt en de verhardingen met steenslag, binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht dat op vordering van de burgerlijke partijen door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 75,00 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de bevolen herstelmaatregel, te rekenen vanaf het verstrijken van voormelde termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de burgerlijke partijen ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig wat thans is bepaald in art.153 DORO.

Veroordeelt hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen aan de zijde van de burgerlijke partijen gevallen, daarin begrepen de kosten van de rechtstreekse dagvaarding.

Verwerpt het meer of anders gevorderde als niet gegrond.

Kosten:

Afschriften:	51,30
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	42,90

124,20

+ 10 % : 12,42

Totaal :€ 136,62

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **27 oktober 2006**.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

, advocaat-generaal,

, griffier;